

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7C/241/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213205150
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2016:8213205150.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Pajštúnska 5, Bratislava 851 02, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava 851 02, IČO: 36 613 843, proti žalovanému F. Q., Z. XX.XX.XXXX, B. C.A. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 1.965,96 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania vo výške 214,21 eur, predstavujúce trovy právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 28.6.2013 domáhal zaplatenia sumy 1.965,96 eur s príslušenstvom - úrokmi z omeškania a náhrady trov konania. V odôvodnení žaloby uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2012 postúpil postupca Slovenská sporiteľňa pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným dňa 26.4.2007 Zmluvu o splátkovom úvere, ktorej súčasťou sú VOP a na základe ktorej mu boli poskytnuté peňažné prostriedky. Zmluva spĺňala náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka. Uzavretá zmluva je absolútnym obchodom podľa § 216 ods. 3 písm. d) Obch. zák.. Dlhá suma činí 2.476,03 eur, pozostáva z istiny 1.827,09 eur, úroku 198,87 eur, úroku z omeškania 429,14 eur a ostatného prísl. 20,93 eur. Sumu 20,93 eur a 429,14 eur si neuplatňuje. So žalovaným bola uzavretá dohoda o splácaní, vyjadrujúca vôľu žalovaného dlh splatiť, došlo tiež k uznaniu záväzku podľa § 588. Príslušenstva sa domáha odo dňa 28.9.2012 - po účinnosti postúpenia pohľadávky podľa § 517 OZ. Dňa 25.4.2013 žalovaný uhradil sumu 60 eur, preto dlžná suma predstavuje sumu 1.965,96 eur - istina 1.767,09 eur, úrok 198,87 eur, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.827,09 eur od 28.9.2012 do 25.4.2013 v sume 94,61 eur. Ďalej je v omeškaní od 26.4.2013.

Podaním zo dňa 28.4.2014 žalobca zobral v časti nad sumu 1.166,88 eur žalobu späť a navrhol zmenu žaloby v časti uplatneného príslušenstva. Zároveň predložil výpočet RPNM, pri výsledku 25,14 %.

Uznesením zo dňa 11.11.2014, č.k. 7C 241/2013 -75 súd konanie v časti o zaplatenie istiny nad sumu 1.166,88 zastavil a pripustil zmenu návrhu v časti príslušenstva pohľadávky takto:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 34,32 eur od 21. 7. 2009 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 8. 2009 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 9. 2009 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 10. 2009 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 11. 2009 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 12. 2009 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 1. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 2. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 3. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 4. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 5. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 6. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 7. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 8. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 9. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 10. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 11. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 12. 2010 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 1. 2011 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 2. 2011 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 3. 2011 do zaplataenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 34,32 eur od 21. 4. 2011 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21.5. 2011 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 6. 2011 do zaplataenia, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 34,32 eur od 21. 7. 2011 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 8. 2011 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 9. 2011 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 10. 2011 do zaplataenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 34,32 eur od 21. 11. 2011 do zaplataenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 34,32 eur od 21. 12. 2011 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 1. 2012 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 2. 2012 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 3. 2012 do zaplataenia, zo sumy 34,32 eur od 21. 4. 2012 do zaplataenia, v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Predmetom konania je teda zaplataenie sumy 1.166,88 eur s vyššie uvedeným príslušenstvom.

Dňa 17.7.2013 do konania vstúpil na strane žalovaného vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Na námietku žalobcu súd rozhodol o pripustení jeho vstupu do konania uznesením tunajšieho súdu zo dňa 3.3.2015, č.k. 7C/241/2013-87 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/257/2015-96 zo dňa 6.10.2015.

Vedľajší účastník dňa 9.1.2014 vzniesol námietku premičania nároku žalobcu a to všetkých splátok splatných pred 19.2.2010, keďže žaloba bola podaná dňa 19.2.2013. Rovnako namieta nesprávnosť uvedenia RPNM vo výške 25,14 %, preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. K dohode o uznaní záväzku a úhrade v splátkach uviedol, že táto bola vopred formulovaná veriteľom, pričom dlžník nemá možnosť ovplyvniť jej znenie. Preto má vážne pochybnosti o skutočnej vôli žalovaného. Pre priemerného spotrebiteľa nemôže byť zrozumiteľná a určitá. Uzavretie takejto dohody je v rozpore s § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z.. Touto dohodou si spotrebiteľ zhoršil svoje postavenie, čo mu spôsobilo ujmu v zmysle § 54 ods. 1 OZ. Spotrebiteľ chcel splátky a netušil význam toho čo podpisuje. Nemožno preto poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na znenie čl. 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS. Predložená dohoda je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi a ust. na ochranu spotrebiteľa. Navrhol zaviazat' žalovaného na zaplataenie sumy 555,67 eur s úrokom z omeškania. V prevyšujúcej časti navrhol žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

Žalovaný sa k žalobe a k jej prílohám písomne nevyjadril.

Na pojednávanie vo veci konané dňa 22.3.2016 sa dostavil právny zástupca žalobcu, ktorý ospravedlnil neúčast' žalobcu, o odročenie pojednávania nežiadal. Nedostavil sa žalovaný a vedľajší účastník, ktorí svoju neúčast' neospravedlnili, o odročenie pojednávania nežiadali. Súd preto v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti; prihladol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením vyjadreniami právneho zástupcu žalobcu a v spise pripojených listinných dôkazov (návrhom s prílohami - zmluvou o úvere, VOP, oznámením o postúpení pohľadávok, výzvami, podaniami žalobcu a čiastočným späťvzatím a zmenou návrhu, listinami označenými dohoda o uznaní a splácaní v splátkach, vstupom vedľajšieho účastníka do konania vrátane jeho vyjadrení, vyjadrením NBS, priemernými úrokovými mierami za rok 2007 zverejnených NBS) a zistil tento skutkový stav veci :

Právny zástupca žalobcu udával, že trvá na podanej žalobe v zmysle jej späťvzatia. Nárok je preukázaný, súdu predložili všetky dôkazy preukazujúce oprávnenosť nároku. Premičanie v 3 alebo 4 - ročnej lehote ponechal na úvahe súdu, avšak je názoru, že sa to má posúdiť v rámci 4 - ročnej premičacej doby. Zároveň si uplatnil trovy konania. Súdu predložil výzvu banky podľa

zákona o bankách. Poukázal na vyjadrenie žalobcu zo dňa 3.2.2016, pričom žalobca naďalej zastáva právny názor, že výzva v zmysle Zákona o bankách upravená v § 92 ods. 8 nemá prepojenie s platnosťou postúpenej pohľadávky. Poukázal na logicky a systematický výklad cit. ust. a to, že je formulované v časti vzťahujúcej sa na bankové tajomstvo. Právny predchodca SLSP, a.s. uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere, z ktorej jednoznačne vyplýva, že odporca na seba prevzal záväzok vrátiť poskytnuté finančné prostriedky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Zmyslom § 92 ods. 8 Zákona o bankách je zakotviť spôsob pre prelomenia bankového tajomstva prípade, ak sa dlžník odmlčí, prestane svoj záväzok splácať a so svojim veriteľom prestane komunikovať. Aby banka mohla takúto pohľadávku postúpiť bez toho, aby porušovala bankové tajomstvo, má dlžníka vyzvať, pričom zákon v nadväznosti na túto výzvu rozlišuje 2 situácie. Prvou je situácia, že dlžník vedomý si svojho záväzku celý dlh splatí a banka nemôže postúpiť pohľadávku bez toho, aby sa vystavila sankciám hroziacim v zmysle cit. zák. za porušenie bankového tajomstva. Druhou situáciou je situácia, keď dlžník ani na takúto výzvu nereaguje, bankové tajomstvo sa potom prelomuje a je možné postúpenie pohľadávky bez sankcií za porušenie bankového tajomstva. Významný je dovätko v tomto ustanovení, ktorým sa zákonodarca snažil vytvoriť priestor pre postúpenie pohľadávky, keď v rámci tohto ustanovenia uviedol, že vyššie uvedené neplatí v prípade omeškania dlžníka presahujúce obdobie jedného roka. Z prílohy zmluvy o postúpení vyplýva, že dlžník bol v omeškaní viac ako jeden rok. Má za to, že aj prípadné nedoručenie takejto výzvy, by umožňovalo a umožňuje postúpenie pohľadávky bez porušenia bankového tajomstva. Odhliadnuc od uvedeného, prípadné porušenie tohto ustanovenia nemá vplyv na platnosť zmluvy o postúpení.

Žalobca sa vyjadril k výzve súdu na preukázanie splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách a aktívnej legitímácii dňa 3.2.2016. Uviedol, že k odstúpeniu od zmluvy, resp. k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru neprišlo. Splatnosť úveru nastala dňom konečnej splatnosti úveru uvedeným v čl. I. Zmluvy o splátkovom úvere. Poukázal na podmienky doručovania v zmysle bodu 10.3 Všeobecných obchodných podmienok. V súvislosti s aktívnou legitímáciou v konaní poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu odporcom o postúpení pohľadávky, spolu s podaciami hárkami, preukazujúcimi odoslanie tejto písomnosti odporcom, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení s poukazom na Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01. Aktívnu legitímáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Zároveň zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Podľa názoru doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015 účelom § 92 Zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavný účel §

92 Zákona o bankách bol aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Vzhľadom na uvedené navrhuje vykladať vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia pohľadávky tak, ako to urobil český najvyšší súd, resp. nemecký Spolkový súdny dvor, a to, že porušenie bankového tajomstva vrátane porušenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám, predpokladaným Zákomom o bankách. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB. V tejto súvislosti poukazuje na výzvu zo dňa 27.05.2009, ktorými v konaní preukázal, že právny predchodca navrhovateľa splnil všetky povinnosti, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, teda že odporca bol v mene banky vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a zároveň bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. V zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže byť spôsobilým predmetom postúpenia iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Ak by aj navrhovateľ pripustil, že ust. § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, tak zo znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť,

ktorá je už splatná. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem Časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. V ňom sa uvádza nasledovné: „Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky (POZ: zákonodarca opäť cielene použil pojem pohľadávka, nie jej časť) uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len Časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.“ Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v Čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká. Predmetné ustanovenie je teda potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len Časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len Časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len Časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejmý aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je klient v omeškaní so splnením Čo len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Rovnako tak z vyjadrenia Národnej banky Slovenska zo dňa 24.07.2014, vyplýva(str. 4), že môže dôjsť k postúpeniu aj nesplatenj časti pohľadávky z úveru za splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva.

V konaní bolo súdu predložené vyjadrenie Národnej banky Slovenska - odborné vyjadrenie k otázkam 1/ či žalobca má povolenie NBS na poskytovanie a správu nezosplatených úverov poskytovaných fyzickým osobám bankami, 2/či správa poskytnutého úveru bankou, ktorý nebol zosplatený, podlieha bankovému povoleniu v zmysle zákona o bankách, a 3/ či je možný prevod takéhoto nezosplateného úveru zmluvou o postúpení pohľadávky z banky na tretí subjekt, ktorý nemá bankové povolenie na vykonávanie tejto činnosti. Vo svojom vyjadrení uviedli, že ak je úver splatný v splátkach, banka má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatenú časť pohľadávky z úveru za podmienky, že a/ klient nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru, b/ jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, c/ na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Zo Zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. (banka) a žalovaným ako dlžníkom dňa 26.4.2007 vyplýva, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 37.200,- Sk s úrokovou sadzbou 19,40 % ročne - pevná, bez poplatku. Dohodnutý bol poplatok za správu úveru 60 Sk mesačne, mesačná splátka vo výške 1.034,- Sk, počet splátok 60, splatnosť prvej splátky 20.5.2007, splatnosť mesačne k 20. dňu, konečná splatnosť úveru 20.4.2012, RPNM 25,14 %. Zmluva obsahuje dohodu podľa § 262 Obch. zák.. Zmluva sa riadi úverovými podmienkami, VOP, Obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmluvy sú VOP, Sadzobník a dlžník vyhlásil, že sa s nimi oboznámil.

V zmysle čl. II bod 1 Zmluvy : dlžník súhlasí so sprístupnením a poskytnutím všetkých údajov o všetkých úveroch a bankových zárukách poskytnutých dlžníkovi, údajov o pohľadávkach a údajov o zabezpečeniach, ktoré má voči nemu banka z poskytnutých úverov a bankových záruk, údajov o splácaní svojich záväzkov z poskytnutých úverov a bankových záruk, údajov o zabezpečeniach, ktoré dlžník poskytuje za splácanie úverov a bankových záruk a údajov o svojej bonite a dôveryhodnosti z hľadiska splácania záväzkov dlžníka, a to vrátane údajov získaných bankou v priebehu rokovania o uzavretí týchto bankových obchodov, ktoré podliehajú ochrane bankového tajomstva v rozsahu stanovenom Zákonom o bankách a ochrane osobných údajov podľa osobitného predpisu, pričom zoznam osobných údajov, účel ich spracovania, podmienky získavania a okruh dotknutých osôb stanovuje zákon o bankách, a to : podniku pomocných bankových služieb, ktorý je prevádzkovateľom spoločného registra bankových informácií podľa zákona o bankách, subjektom povereným spracovaním údajov v spoločnom registri

bankových informácií za podmienok ustanovených osobitným zákonom, Národnej banke Slovenska ako aj bankám a pobočkám zahraničných bánk v zmysle zákona o bankách.

Súdu boli predložené aj Všeobecné obchodné podmienky - VOP - časť A, B, C.

Podľa bodu 19.16 VOP : „ klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasne, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči

klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. "

V zmysle bodu 10.3 VOP pri doručovaní písomnosti v poštovom styku sa zásielka považuje za doručeníu v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie, alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnutá inak, Banka zasiela, podľa vlastného uváženia písomnosti v poštovom styku vo forme obvyčajnej listovej zásielky.

Súdu boli predložené aj listiny (čl. 20-21) označené ako dohoda o uznaní záväzku a o úhrade dlhu v splátkach (ďalej aj Dohoda) a dotazník k dohode zo dňa 31.3.2013 podpísaných žalovaným a dohoda aj žalobcom. V dotazníku nie sú zaškrtnuté žiadne možnosti, ktoré sú vopred predtlačené, okrem, že ho vyplnil dobrovoľne a pravdivo (???). V dohode v čl. 1 je uvedené, že sa týka veriteľa - žalobcu, žalovaného - dlžníka, pôvodného veriteľa - SLSP, a.s.. V čl. 2 Dohody sa nachádza uznanie záväzku v sume 2.736 eur s prísl. na základe zmluvy zo dňa 26.4.2007 a že má vedomosť o premlčaní dlhu. V čl. 3 Dohody sa nachádza povinnosť splatiť dlh v splátkach v sume 30 eur mesačne od 18.2.2013 do 18.1.2014 na účet žalobcu. V čl. 5 Dohody je dojednanie o rozhodcovskej doložke. Podpísanie Dohody dňa 31.1.2013 dlžníkom a veriteľom, teda účastníkmi konania.

Zo zmluvy o postúpení pohľadávok a jej prílohy zo dňa 27.9.2012 vyplýva, že pohľadávka voči žalovanému bola postúpená na postupníka - žalobcu z postupcu SLSP, a.s.. Postúpená bola pohľadávka v sume 2.476,03 eur s príslušenstvom, počet dní omeškania 1152 dní, posledná úhrada 24.7.2009 (viď príloha k zmluve). Z oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 16.10.2012 vyplýva, že Slovenská Sporiteľňa, a.s. ako postupca oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému. Súdu bol predložený dôkaz o odoslaní oznámenia dňa 16.10.2012 - podací hárok na pošte.

Výzvou zo dňa 27.5.2009 mal byť žalovaný SLSP, a.s. vyzvaný na úhradu splátok v omeškaní k 30.4.2009 vo výške 123,82 eur a to v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Dôkaz o doručovaní či doručení súdu predložený nebol.

Výzvou zo dňa 7.5.2013 žalobca vyzýval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 2.515,87 eur v lehote do 14.5.2013. Dôkaz o doručovaní súdu predložený nebol.

Z priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnených na stránke NBS za rok 2007 v kategórii domácnosť - úvery spotrebiteľské vyplýva, že v mesiaci 04/2007 bola priemerná hodnota bola na úrovni 11,56 % (s fixáciou sadzby od 1-5 rokov).

Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (Spotrebiteľské zmluvy) spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

13d) § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (v znení terajšom aj v čase postúpenia pohľadávok) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9).

-----
9) § 52 až 54 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (účinného v čase vzniku každého zmluvného vzťahu) touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

V zmysle § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že časť obsahu zmluvy možno určiť odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 502 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

Ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Preto bolo potrebné riadiť sa všeobecnou právnou úpravou.

Podľa § 524 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej OZ) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 526 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa ust. § 52 OZ / účinného ku dňu vzniku zmluvného vzťahu / spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré
a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.
Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka (účinného ku dňu podpisu Dohody) ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 52 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, 2, 5 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa proti dobrým mravom.

Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34).

Túto smernicu je nevyhnutné podľa názoru súdu využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero und Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky. Znamená to dosiahnuť výsledok sledovaný čl. 6 Smernice, konkrétne chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke a dosiahnuť zámer čl. 7 Smernice. Tieto opatrenia môžu pôsobiť ako odstrašujúci prostriedok a predchádzať nečestným zmluvným podmienkam.

Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa ust. čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Podľa ust. čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

Podľa ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa ust. čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. 7) Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.

Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase od vzniku zmluvného vzťahu do postúpenia pohľadávky) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so

splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením

čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalovaným a Slovenskou sporiteľňou, a.s. dňa 26.4.2007 došlo k uzavretiu Zmluvy o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 37.200,- Sk s úrokovou sadzbou 19,40 % ročne - pevná, bez poplatku. Dohodnutý bol poplatok za správu úveru 60 Sk mesačne, mesačná splátka vo výške 1.034,- Sk, počet splátok 60, splatnosť prvej splátky 20.5.2007, splatnosť mesačne k 20. dňu, konečná splatnosť úveru 20.4.2012, RPNM 25,14 %. Zmluva obsahuje dohodu podľa § 262 Obch. zák.. Zmluva sa riadi úverovými podmienkami, VOP, Obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmluvy sú VOP, dlžník vyhlásil, že sa s nimi oboznámil.

Súd vyhodnotil uzavretú Zmluvu vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy a spôsobu uzavretia zmluvy, keď predchodca žalobcu ako veriteľ je podnikateľský subjekt, ktorý na formulári a v pevne stanovených obchodných podmienkach určil obsah zmluvy, pričom druhá zmluvná strana - dlžník - zákazník (žalovaný) nemal možnosť obsah zmluvy ovplyvniť, ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v §§ 52-54 Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý zmenil a doplnil Občiansky zákonník s účinnosťou od 1.4.2004 a zaviedol do nášho právneho poriadku inštitút tzv. spotrebiteľských zmlúv, a to v súlade s čl. 69 až 71 Asociačnej dohody, ktorá vstúpila do platnosti 1. februára 1995, a ktorou sa Slovenská republika zaviazala, že vyvinie úsilie na zabezpečenie postupnej zlučiteľnosti jej právnych predpisov s predpismi Európskej únie. Dovtedy obdobný typ zmluvy čiastočne upravoval zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov ako tzv. typovú zmluvu (spotrebiteľskú). Táto úprava nášho právneho poriadku bola nevyhnutná v súvislosti so vstupom Slovenska do EÚ v máji 2004 a zosúladovala náš právny poriadok s niektorými právnymi aktmi Európskych spoločenstiev a EÚ. Momentálne uvedené upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a to konkrétne § 3 ods. 3 (každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9), odkaz na § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). V čase vzniku zmluvného vzťahu uvedené upravovalo cit. znenie § 23a zák. č. 634/1992 Zb. (spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu, odkaz na § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.). Súd nespochybňuje aplikáciu Obchodného zákonníka na vznik Zmluvy, avšak pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 OZ. Tým pádom súd použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ale aj na z toho vyplývajúce účinky omeškania či premlčania nároku. Pričom ako vyplýva z cit. ust. OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (myslí sa Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmluvy nesmú obsahovať dohody, ktoré by stavali spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako mu zákon priznáva a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad je podľa názoru súdu plne eurokonformný (t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom). Aj preto je súd názoru, že je potrebné považovať záväzkovo právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za občianskoprávny vzťah, nie vzťah obchodnoprávny. Taktiež ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere, či zmluva o bežnom účte považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zákon o ochrane spotrebiteľa, zák. o spotrebiteľských úveroch), ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Súd v tomto názore (ohľadne spotrebiteľskej zmluvy) podporuje aj ust. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa s odkazom na použitie ustanovení Občianskeho zákonníka (teraz § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Vzhľadom na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy je potrebné posudzovať

túto zmluvu aj z pohľadu kritérií obsiahnutých v § 52 a nasl. OZ v spojení so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Preto nemožno prisvedčiť, že vzniknutý zmluvný vzťah je vzťahom obchodnoprávnym a nemožno akceptovať ani dohodu podľa § 262 Obch. zák. (nekalá podmienka, obsah zmluvy spotrebiteľ nemohol ovplyvniť). Súdy už opakovaně o uvedenom rozhodli vo svojich rozhodnutiach. Uvedené vyplýva aj zo znenia a zmyslu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Je nepochybné, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmlúv vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania / banka / a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti /§ 52 ods. 3,4 Občianskeho zákonníka/. Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmlúv vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku Smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľov, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. K základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú

podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občiansky zákonník možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora je ochrana zavedená smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Občiansky zákonník v § 52 v znení od 1.4.2004 vymedzuje zmluvné typy spotrebiteľských zmlúv len deklaratórne (išlo o užší výpočet ako je úprava v práve EÚ). Aktuálna úprava v Občianskom zákonníku je už súladná s právom EÚ - spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 OZ). Podľa čl.6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty EÚ zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Takéto postavenie dodávateľa má s poukazom na vyššie uvedené aj žalobca.

Súd pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby skúma, či žalobcovi svedčí právo, ktorého sa domáha, t.j. či je nositeľom hmotného práva, ktoré je predmetom konania (aktívna vecná legitímácia) a či žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá zodpovedá právu, ktorého sa žalobca domáha (pasívna vecná legitímácia). Nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu či žalovaného znamená, že žalobe nemožno vyhovieť. Predpokladom úspešnosti žaloby je, že žalobca preukáže, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a že žalovaný je nositeľom zodpovedajúcej hmotnoprávnej povinnosti.

Podľa § 5b zákona NR SR č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia

práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Keďže zákonodarca uplatňovanie príslušného ustanovenia neobmedzil na vzťahy vzniknuté až po tomto dátume, je ním súd viazaný ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy a aj bez námietky musí teda prihliadať na uvedené oslabenie nároku veriteľa.

Preto bolo potrebné sa najprv vysporiadať s tým komu právo na zaplatenie patrí, teda komu svedčí aktívna hmotnoprávna legitímácia.

Žalobca dôvodí svoje právo na zaplatenie žalovanej sumy (samozrejme okrem úverovej zmluvy a ďalších listinných dôkazov) titulom uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2012, na základe ktorej mu mala byť pohľadávka voči žalovanému postúpená z postupcu Slovenská sporiteľňa, a.s.. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené postupcom podaním zo dňa 16.10.2012.

Výzva žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách pred postúpením pohľadávky súdu síce bola predložená (zo dňa 27.5.2009 na zaplatenie sumy 123,82 eur), avšak súdu nebol predložený dôkaz o jej doručovaní. Navyiac, ak by aj bol dôkaz o doručovaní predložený, preukazoval by len omeškanie so zaplatením sumy 123,82 eur, nie sumy dlhu žalovaného, ktorá mala byť predmetom postúpenia. Splatnosť celého dlhu nastala až dňom 20.4.2012 (do postúpenia pohľadávky teda nebol v omeškaní s plnením celého dlhu viac ako 1 rok). Rovnako splátky splatné pred 28.6.2010 sú premlčané v 3 - ročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa ust. § 101 OZ (do podania žaloby dňa 28.6.2013, t.j. 12 splátok po 34,32 eur = 411,84 eur).

Teda z uvedeného vyplýva, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že boli splnené podmienky dané § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách na postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z predloženej zmluvy o úvere z veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. na jeho účet, teda omeškanie dlžníka - žalovaného so zaplatením aspoň časti dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní do dňa postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve, resp. súhlas klienta na postúpenie pohľadávok. Doručenie, resp. doručovanie výzvy podľa cit. ust. súdu nebola predložená. Splnenie podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách nenahradí oznámenie o postúpení pohľadávok, ani ust. bod 19.16 VOP. Súd v tomto poukazuje na právoplatné rozhodnutia súdov a to rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 10C/369/2013, či rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1C/105/2013.

Na základe uvedeného je súd názoru, že nemohlo dôjsť k účinnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu; vo vzťahu k žalovanému nemôže byť postúpenie pohľadávky platným právnym úkonom pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ, pričom došlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, v dôsledku čoho žalobca nemôže byť nositeľom tvrdeného hmotného práva vyplývajúceho z predložených listinných dôkazov, t.j. nemá aktívnu vecnú legitímáciu.

Na uvedenom názore súdu nezmení nič ani bod 19.16 VOP, keďže na uvedené nemožno prihliadať ako na individuálne dojednanú zmluvnú podmienku so spotrebiteľom, keďže sa nachádza vo vopred naformulovaných Všeobecných obchodných podmienkach veriteľa, ktoré spotrebiteľ - dlžník určite žiadnym spôsobom neovplyvňoval ani nedojednávaval. Tieto sú vopred dané veriteľom, dokonca ich veriteľ môže kedykoľvek zmeniť a žiaden súhlas s ich novším znením od dlžníkov nevyžaduje. Uvedené vyplýva z vyššie cit. ust. zákonov na ochranu spotrebiteľa. Uvedené ust. VOP preto nemožno považovať za vopred daný súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky žiadaný v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách. Navyiac takéto znenie VOP je v rozpore s ust. § 53 ods. 1 a nasl. OZ a ust. zák. na ochranu spotrebiteľa (značná nerovnováha v právach a povinnostiach veriteľa v neprospech spotrebiteľa - dlžníka). Vo vzťahu k predloženej listine označenej ako uznanie dlhu a dohoda o splátkach podpísanej žalovaným súd poukazuje na skutočnosť, že súdy už opakovane judikovali neprijateľnosť, neplatnosť takejto dohody a uznania dlhu s poukazom na to, že sa jedná o nekalú obchodnú prax, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa, nakoľko takéto listina je typickým formulovaným ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľom predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach s vyhlásením o vedomosti premlčania dlhu, či jeho uznania. Súd tiež dodáva, že nemožno uznať dlh, ktorému nezodpovedá právo žalobcu na zaplatenie titulom neplatného postúpenia pohľadávky.

K argumentácii žalobcu o omeškaní žalovaného presahujúcom jeden rok a poukaz na druhú vetu za bodkočiarkou cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách súd dodáva, že veta za bodkočiarkou sa vzťahuje k prvej časti druhej vety cit. ust. (pred bodkočiarkou), čo vyplýva z jej gramatického zaradenia / a negácie / prvej časti druhej vety. V žiadnom prípade ju nemožno považovať za negáciu podmienok uvedených v prvej vete § 92 ods. 8 cit. zák. a teda, že z tohto dôvodu nie je nutná písomná výzva banky a omeškanie dlžníka 90 kalendárnych dní, resp. súhlas klienta pred postúpením pohľadávky. Na záver súd dodáva, že ak by aj súd pripustil výklad, že postúpenie pohľadávky je možné aj bez súhlasu klienta, došlo by aj napriek uvedenému k porušeniu bankového tajomstva v zmysle ďalších ust. zákona o bankách, resp. zákona o ochrane osobných údajov, keďže sa na použitie týchto údajov vyžaduje súhlas dotknutej osoby, t.j. klienta - dlžníka a tento pre tretie osoby nebol vopred daný žalovaným (v zmysle čl. II bod 1 Zmluvy je súhlas daný len vo vzťahu k banke). A preto aj z tohto dôvodu by došlo k porušeniu zákona s následkom neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ. Prijatie výkladu cit. ust. žalobcom by bolo v príkrom rozpore s ust. na ochranu spotrebiteľa a jednoznačne v jeho neprospech.

Vzhľadom na zistené skutočnosti súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Pre uvedené dôvody sa súd nestotožnil s argumentáciou a námietkami žalobcu vznesenými v konaní. Rovnako sa súd ďalej nezaoberal dôvodnosťou nároku ako takého a náležitosti zmluvy o úvere.

O trovách konania medzi účastníkmi konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. tak, že nepriznal ich náhradu účastníkom. Žalobca ako neúspešný v spore nemá právo na ich náhradu a úspešný žalovaný si ich náhradu neuplatnil návrhom.

Náhradu trov konania si uplatnil aj vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p. (späťvzatie návrhu bez zavinenia žalovaného) vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, v tomto prípade predstavujúce trovy právneho zastúpenia. Preto súd priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného (ako účelne vynaložené vzhľadom na jeho písomné podania, ktoré prispeli k ochrane spotrebiteľa) a žalobcu zaviazal na ich úhradu.

Na trovách právneho zastúpenia bola vedľajšiemu účastníkovi priznaná suma 214,21 eur. V zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z. advokátovi patrí odmena za úkony právnej služby - 1. prevzatie a príprava zastúpenia (rok 2013), 2. písomné podanie na súd - vyjadrenie zo dňa 9.1.2014, za úkon právnej služby po 81,33 eur (zo sumy 1.965,96 eur, § 10 ods. 2 cit. vyhl.), teda 2 x 81,33 eur, 2 x režijný paušál (1 x 7,81 eur - rok 2013, 1 x 8,04 eur - rok 2014) a DPH 35,70 eur (zo sumy 178,51 eur), spolu 214,21 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§205 ods.1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

(§ 205 ods.2 O.s.p.).

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.